

принцип поделе власти. Он се водио идејом парламентаризма и настојао да у ограниченој мери примени његова начела у српској политичкој пракси, али у томе није успео. Народна скупштина дели законодавну власт са кнезом, али је утицај кнеза у законодавству био више него очигледан. Она не располаже правом законодавне иницијативе јер формални законски предлози полазе само од кнеза тако да је Скупштина могла само да изрази жељу да се донесе један закон. Кнез је био најважнији законодавни чинилац јер је имао и право законодавне иницијативе и законодавне санкције (потврде) па тако ни један закон не важи, не сматра се да је донет док га не потврди кнез. Учешће Народне скупштине у законодавној власти се огледа у томе што „без њеног пристанка никакав закон не може бити издат, укинут, измењен или протумачен. Устав предвиђа у законодавству и учешће владе у том смислу да је Скупштина дужна да првенствено разматра владине предлоге као што и влада може сваки поднети законски предлог да повуче све док исти не буде у Скупштини коначно решен. Устав није спровео принцип парламентарне одговорности владе јер Скупштина није могла да изгласа влади неповерење нити је могла да је натера на оставку неизгласавањем буџета. Влада и министри нису одговарали Скупштини, већ су зависили од кнеза који је постављао и смењивао све државне службенике. Кризу владе насталу нерешеним буџетом је разрешавао кнез тиме што је био овлашћен да нареди важење постојећег буџета и у наредној буџетској години. Народна скупштина је у већем делу била „народна“, састављена од слободно изабраних посланика а да би се осујетио њен искључиви сељачки карактер, трећину њених чланова из редова људи од науке и искуства је постављао кнез и то су били његови посланици. Поред редовне (обичне) скупштине која се сазивала сваке године редовно а и ванредно (у случају хитности), Устав је предвиђао и образовање Велике народне скупштине која је овлашћена да бира новог кнеза уместо оног преминулог без наследника, да решава о промени устава, смањивању или размени државне територије и др. Иако је Устав увео Народну скупштину, он није био напредан и слободоуман и више је одговарао некој малој немачкој кнежевини него слободарској Србији. То се види и из самог састава Скупштине (која није била примерена парламентаризму) али и из тога што влада и министри нису зависили од скупштинске већине, нису уживали њено поверење па тако и није била утврђена министарска одговорност према Скупштини. Оваква Скупштина у којој је преовладавао сељачки елемент био је уступак народу, његовим жељама, и то је био један демагошки потез Намесништва